

Jiří Georg
Dokoupil

DEJTE ŠANCI STUPIDITĚ!

„DONAHA! PŘEVLÉCT! VŠICHNI! FÉN A JEDEM,“ ŘÍKÁ JIŘÍ GEORG DOKOUPIL PÁR OKAMŽIKŮ POTÉ, CO ZA NÁMI ZAKLAPNOU DVEŘE GARÁŽE. JSME V CENTRU PRAHY, PŘED NĚKOLIKA HODINAMI SKONČILA JEHO SVĚTOVÁ PREMIÉRA, TŘIDENNÍ VÝSTAVA FURNITURE FOR FOTOS, A JÁ DO POSLEDNÍ CHVÍLE NEVÍM, CO MÁ JEDEN Z NEJUZNÁVANĚJŠÍCH SOUČASNÝCH ČESKÝCH VÝTVARNÍKŮ ZA LUBEM. „JDEME DĚLAT BUBLINY,“ ŘÍKÁ A UŽ MÁ NA SOBĚ PRACOVNÍ KALHOTY.

Za posledních deset dní, co se spolu snažíme domluvit na rozhovoru, vím jistě jednu věc. Nejenže nejde předvídat, co přijde příště v jeho tvorbě, u Jiřího Georg Dokoupila nejde dost dobře předvídat ani to, co se bude dít za deset minut. Neposedně těká pohledem po lidech a věcech a je vidět, že se mu hlavou honí minimálně dva tisíce myšlenek a nápadů za vteřinu, přičemž všechny jsou nějak propojené a o každém je schopen zapáleně vyprávět. Dokud ho to baví. Hlavně se nezastavit. Nenudit. Nezatěžkávat. Překvapit.

Taková ostatně byla i jeho výstava Furniture for Fotos v DSC Gallery, kterou sám popsal tak, že se „druhá dimenze rozhodla stát třetí, ale úplně jí to nevyšlo“. Když k ní dostal návrh tiskové

zprávy, která glorifikovala jeho výtvarné úspěchy a technické inovace, se kterými přišel, našťoval se, jak to zní nechutně seriózně. A že přece není žádný zasloužilý umělec, ale kovboj. „Dejte tam prostě, že ta výstava je fufofová!“

V samotné galerii bylo rušno, fotit se na stylizovaný trojrozměrný nábytek, který objektivem polaroidu vypadá jako nakreslený, sem chodili milovníci umění, jiní současní umělci i rodiny s dětmi.

„Já už nechci další rozhovor, už jsem všechno řekl. Nemůžeš to opsat z těch, co už jsem dal?“ opáčí Jiří na můj v pořadí asi čtvrtý dotaz, kdy si najde čas. Ten dotaz, pravda, přichází zcela nevhodně mezi podepisováním fotek a kontrolováním, aby byly skutečně dostatečně „fufofové“ a lidé

z nich nevystupovali do třetího rozměru, takže skoro zapadl. Ale protože jsem před chvílí dokoukal interview pro Českou televizi, které Dokoupil celé bez mrknutí oka vedl ve své vlastní vymyšlené řeči, kroutím hlavou, že to nepůjde. „Ale kašlete na moje otázky, můžeme mluvit, úplně o čem budete chtít,“ vyzývám ho. „Ok, tak budeme mluvit o Leibnizovi a Newtonovi. Připrav se na to, v pondělí zavolám,“ kývne Jiří a urovná si kšiltovku.

GRAVITACE NÁPADŮ

Sedíme a pijeme pivo. Je pondělí, u stolu s námi je také Dokoupilův kamarád, bývalý asistent a výtvarník Vojta Pavlíček, a také kurátor a publicista Christian Dominguez.

Následujících dvacet minut by se dalo spíš než jako rozhovor, na který mě před půlhodinkou zavolal, popsat jako hromadná neřízená asociace. Neplatí v ní role tazatele, odpovídajícího, i jazyky se nevypočitatelně a živelně střídají, takže jedna věta může začít v češtině, odbočit do němčiny a skončit anglicky nebo španělsky. Může stejně tak obsahovat brilantní myšlenku jako naprostý nesmysl. Odmítám mezi nimi rozlišovat.

„Moje první otázka je, kdy jsi měl naposled sprchu,“ hlaholí na mě Christian z druhého konce lokálu. A já se snažím přece jen držet Newtona, přesněji řečeno jdu s barvou ven, že jsem ho moc nena-studoval, a ptám se Jiřího Georg Dokoupila, proč chce mluvit právě o něm. „Kvůli gravitaci,“ zpozorní. „Díky ní přece my na Zemi vůbec přezíváme. Protože je to jedna z hlavních energií, které nás tu udržují,“ říká a ukazuje na skleničkách na stole, jak se vzájemně přitahují, i když minimální silou. „Newton byl ale hlavně jeden z posledních alchymistů. Pořád něco zkoušel a zkoušel. Až na to přišel. Nejvíce se mi na něm líbí právě ten způsob myšlení a přemýšlení o problémech. Newton měl takovou pohovku a na ní ležel ve stavu polospánku a ten problém, který zrovna řešil, měl jako by nad sebou.

Svým myšlením ho ze všech stran nasvítíl. Mohlo to trvat i dny, ale právě to světlo bylo vlastně řešením problému.“

TA SUBSTANCE SE NEROZPIJE, ALE KDYŽ JE JÍ PŘESNÉ MNOŽSTVÍ, VYTVÁŘÍ ILUZE SVĚTLA

Na otázku, jestli je to u něj stejné, když vymýšlí nějakou z té více než stovky technik, které má na kontě, jako je malování kouřem svíčky nebo mateřským mlékem, Dokoupil rychle kývne. „Podobné, podobné,“ a začíná vyprávět o umělých diamantech, které teď drtí a přimíchává do barev na své ikonické obrazy z mýdlových bublin. „Je tam jedna látka, která se jmenuje tyrisma. A já ji dlouho ignoroval, vůbec jsem si jí nevšiml. Ta substance se nerozpije, ale když je jí přesné množství, vytváří iluze světla,“ vypráví, pak se zamyslí a zase pokračuje. „Je zajímavé, že většina těch mých vynálezů pochází z chyb. Že něco špatně udělám, nevidím nebo se někdy opiju a někde spadnu a vyřeším to.“

Existuje samozřejmě ještě jeden důvod, proč se bavíme právě o Newtonovi. Dokoupilův otec byl zanícený a úspěšný vynálezce. Potřeba přicházet s něčím novým a překvapivým lemovala jeho dětství a dospívání přirozeně a bez větších otazníků předtím i potom, co rodina emigrovala z totalitního Československa. „S tátou jsme se často bavili, co je to kreativita...“

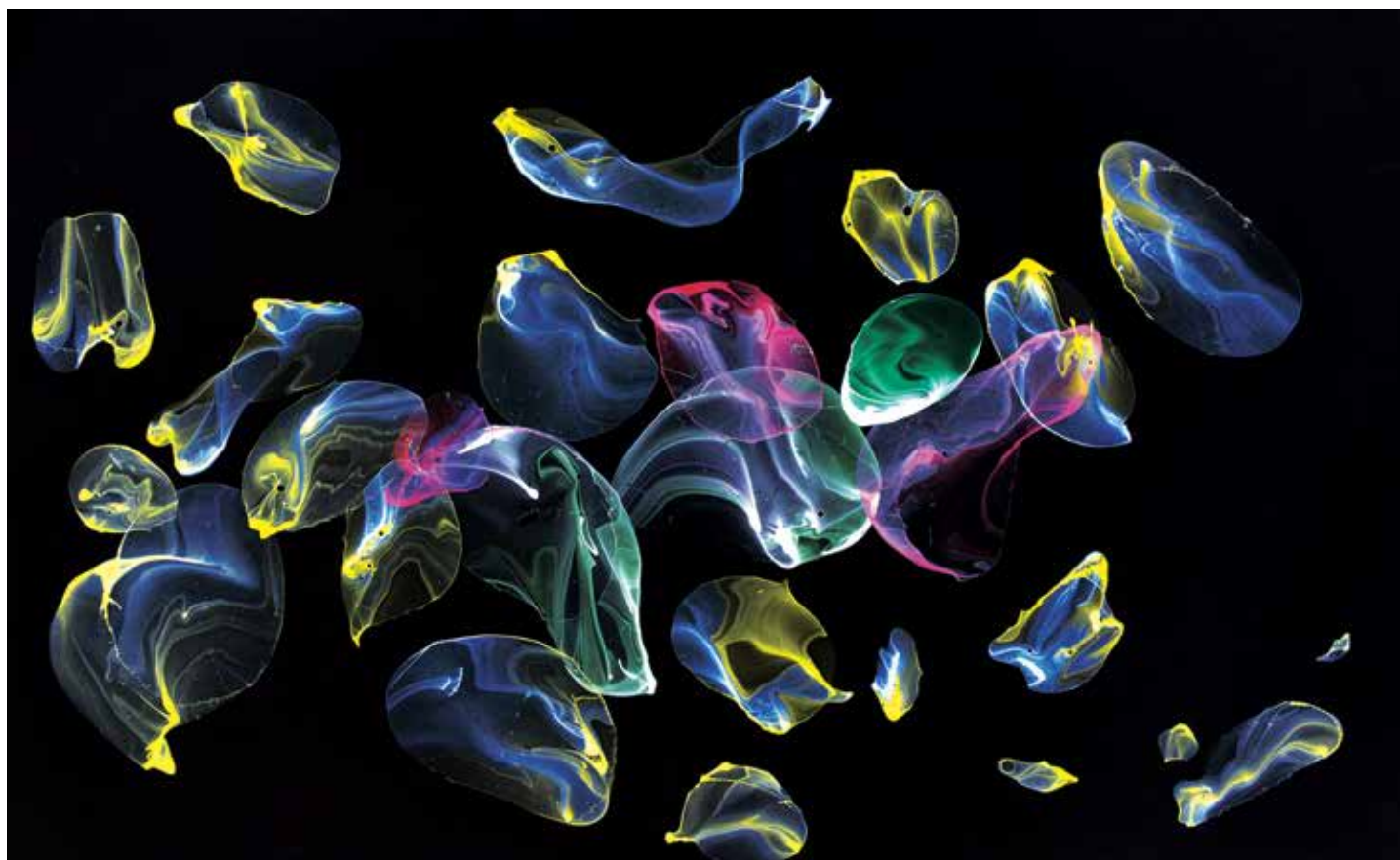
„Experimentování,“ vpadne do toho Christian.

Dokoupil: „Experimentování je dobrý, ale na druhou stranu. Umíte si někdo představit společnost na kreativitu? To je složité, nemožné! Zásadní jsou podmínky. Podmínky! Goethe si utahoval z Friedricha Schillera za to, že je schopen svoje zásadní díla tvořit jenom, když cítí shnilé hrušky!“

„Obsesivní neurotik. Konec diskuse!“ křikne rázně Christian. „Řekněme si to popravdě. Neexistuje opravdový umělec, který by nebyl alespoň trochu šílený.“

Dokoupil: „Thomas Alva Edison, další z hrdinů mého otce a další velký umělec. Když ho ještě nikdo neznal, udělal přes

Dokoupilovy ikonické bubliny. I o nich říká, že možnosti jsou nekonečné.

Za barvami, které Dokoupil používá pro svoje bubliny, se skrývá velká chemie. Používá pro ně umělé diamanty i jiné substance.

280 tisíc pokusů, co má být v žárovce, aby neprasklo vlákno a zůstala svítit. Žárovka už existovala dvacet let, ale fungovala tak pět minut, než vyhořela. Edisonovi z toho už bylo špatně, protože vyzkoušel všechno možné. Aby se uvolnili, šel s kamarády na ryby, měli na ně bambusové pruty a někdo z nich povídá: Hele, třeba je to řešení, tenhle podělanej bambus! Byl to vtip, ale když se vrátili, skutečně udělali vlákno z bambusu. A to vydrželo několik dní. A z toho vznikla revoluce!“

THOMAS ALVA EDISON MĚL VIZI, ŽE DOKÁŽE ZREPRODUKOVAT LIDSKÝ HLAS

Tok Dokoupilových myšlenek začíná připomínat stále se rozšiřující vodní vír, který pohltí všechno v dosahu a nedává šanci uplavat. I když Leibnize vystřídal Edison, popravdě netuším, k jaké pointě se právě řítíme a jestli nějaká vůbec

je. Když Jiří vzrušením ještě přidá na hlasitosti. „Tohle mi řekl můj táta, když mi bylo sedm let. Když v sobě nosíte problém a hledáte jeho řešení, díváte se pořád a všude. Ráno vstanete a přemýšlíte, jestli se vám o něm nezdálo. Musíte se jím zabývat obsesivně. Důležitá je ta vize,“ bezděky vysvětluje, co je zásadní i pro jeho vlastní umělecký přístup. „Thomas Alva Edison měl vizi, že dokáže zreprodukovat lidský hlas. Do té doby nic podobného nebylo možné. Nikoho ani nenapadlo, že je to možné, zopakovat hlas! A on postavil fonograf. Umíte si to představit?!“ rozhlíží se po všech kolem stolu, zatímco Christian objednává další rundu. „Můj přítel Theo Altenberg navštívil Olgu, vdovu španělského malíře Francise Picabii. Oba si ho strašně vážíme, pro mě je na stejné úrovni jako Newton nebo Marcel Duchamp. Zkrátka je to bůh. Měla byt plný jeho věcí, které dnes stojí miliony, a on se jí zeptal, co pro ni v životě bylo nejdůležitější. Odpověděla, že vynález elektrického osvětlení.“

„Umění je vždycky ohlasem něčeho, co mění svět. Dneska to může být ekologie

nebo internet,“ třískne Christian o stůl püllitry, jako že rozumí. „Umění je pro mě kreativita. Když si člověk vezme, kolik je v něm možností, forem a materiálů, zjistí, že je to nekonečné množství. Není problém, že by došly nápady. Nechápu, když někdo o něčem takovém vůbec mluví. Když máme silné vize, může docházet k neuvěřitelným kombinacím forem,“ kočíruje organickou změt vyprávění a myšlenek sám Dokoupil.

NEATRAKTIVNÍ ŽENY A MATEMATIKA

Uplynulo teprve nějakých sedmnáct minut a už mám pocit, že mi z těch inspirativních zákrutů, kterými Jiří Georg Dokoupil uhýbá od světa umění a zpátky, začne třestit hlava. Je čím dál zřejmější, že teď je potřeba vrátit celý ten příběh na začátek: Jak se stalo, že se syn úspěšného vynálezce dal na umění? „My jsme to měli v rodině. Můj dědeček byl inženýr, stavěl mosty. A k tomu maloval, stejně jako všichni moji prarodiče. I můj táta chtěl na Akademii, ale rodiče mu to vymluvili, že musí uživit

rodinu. A tak šel na strojařinu,“ popisuje, jak se umění kolem jeho rodiny od počátku motalo. „Já ale byl první z rodiny, kdo do toho opravdu šel. Stal jsem se tím, čím chtěl být už můj otec. Jenže dodneška při uvažování o tom, co umění je nebo není, velké rozdíly nedělám. Umění jsou i přírodní vědy,“ řekne Dokoupil. A někdy v tuhle chvíli naše sezení začne na krátkou chvíli připomínat normální rozhovor.

TO NENÍ DĚDEČEK, TO JE EINSTEIN!

Už na začátku mě překvapilo, když jste mluvil o Newtonovi jako o umělci...

Ale já ho přesně tak vidím. V pracovním mého otce visela černobílá fotka a já jsem si až do desíti let myslel, že je to náš dědeček. Pak mi otec vysvětlil: To není dědeček, to je Einstein. Tyhle věci byly prezentní, umění a věda se u nás prolínaly. Náš společný hrdina s tátou byl Henri Matisse. Takhle já vyrůstal, tohle mě nejvíc ovlivnilo.

Pořád je to ale spojení světa vědy, který je exaktní, se světem umění, který má k exaktnosti daleko.

S tou přírodní vědou a exaktností to není zdaleka tak jasné. Začátky matematiky jistě takové jsou. Ale dnešní fyzici nebo matematici?! Ti jsou úplně mimo, vždyť to jsou surrealisti! Možná ještě víc než to. Někteří z nich říkají třeba: Kosmos, ve kterém žijeme, je konečný. Ale těch vesmírů je vedle sebe nekonečné množství. Když to tak je, tak z toho vyplývá, že někde v nějakém kosmu existuje stejná konstelace a přesně tak, jako my sedíme tady, ta stejná situace se odehrává i v dalším paralelním vesmíru. A co je to nekonečnost? To si přece nikdo neumí představit...

Dobře. Tímhle pohledem není exaktní. Přesto vás vědecký přístup při tvorbě provází. Bylo to tak vždycky? Pamatujete si první setkání s uměním?

Bylo to tak od začátku. První, co si z umění pamatuji, byl Picassův kubistický portrét obchodníka Vollarda. Bylo mi tak pět, šest let. Vzal jsem do ruky nějakou knihu o výtvarném umění, byl

to katalog z Ermitáže. Byl v ní Tyzian, Correggia a další a já si chtěl některý z těch obrazů překreslit. Tak jsem zkusil Correggio. To nešlo! Byl jsem dítě! Ale Picasso! To bylo jednoduché! Bylo mi pět let a rozhodl jsem se, že rozhodně chci být moderní umělec.

Skvělá historka! Ale pořád to byla dětská hra. Kdy to u vás s uměním začalo být vážné?

Já nejdřív dělal různé blbosti. Jezdil jsem po kraji a hrál závodně ping-pong. Reprezentoval jsem školu v matematických soutěžích, protože matematiku jsem miloval a byl to můj koníček. Vyhrával jsem různé ceny. A skutečně jsem se připravoval, že budu žít jako matematik.

Kde to sklouzlo?

Tohle jsem ještě nikomu neřekl. Já jsem dokonce začal studovat matematiku v Kolíně nad Rýnem! Jenže mně se vůbec nelíbili ti lidi. To bylo strašlivé! Byli nudní. Byli špatně oblečení. Neatraktivní ženy. Bylo to vlastně celé neatraktivní. Bylo mi dvaadvacet a umění mi zkrátka připadlo přitažlivější. Ale bral jsem ho přitom od začátku stejně vážně jako matematiku nebo fyziku. Vždycky jsem ho posuzoval historicky a v jeho kontextu.

O MOJÍ PRVNÍ VÝSTAVĚ GALERISTA VŮBEC NEVĚDĚL

Což se podepsalo i na vaší první výstavě.

To jsem byl ještě žák Akademie, kde na mě největší vliv měl Hans Haacke. Je to sice komunist, ale byl to oddaný učitel. Moji první výstavu jsem zosnoval v New Yorku v katedrále umění, na West Broadway 420, kde byli Mary Boone, Leo Castelli, Ilenia Sonnabend a Andre Emmerich. Naproti té galerii byl prostor, ze kterého jsem si udělal základnu. V New Yorku jsou na střechách takové dřevěné cisterny, ve kterých je voda. Já jsem si to vyměřil a nainstaloval jsem pod tím správným úhlem zrcátka velikosti pivních tácků. A ta zrcátka v určitou dobu svítila přímo na obrazy v galeriích.

Takže jste se prostě naboural do uznávané instituce?

A jako student jsem tam dokonce měl otevření. Rozeslal jsem navštívenky a pozval asi třicet lidí. A to na výstavu, o které ten galerista vůbec nevěděl ani nerozhodoval. Prostě jsem se tam vystavil sám. Lidi přišli v určitou hodinu a najednou viděli, jak přes vystavené objekty přechází velké kotouče světla z těch mých zrcátek. Ten konec byl konceptuální.

To vás tehdy bavilo?

Ano, ale kdybych u konceptualismu zůstal, zřejmě by výsledkem byla nějaká brutální záležitost, protože začátky konceptualismu v Kolíně takové byly. Jeden takový koncept třeba byl unést ředitele muzea, zavřít ho do sklepa a dát mu smlouvu, že jestli nás nevystaví, tak tam umře hladem. Prostě guerilla a k tomu hodně extrémní. Jiný koncept se jmenoval Rembrandt. Šlo o to, že budu měsíc chodit do muzea v Amsterdamu, kde je vystavený Rembrandt. A budu mít miniaturní štěteček a každý den změním pohled na nějakém jeho obraze, ale tak minimálně, že to nikdo nepozná. Jenom takový dobeček, až začne třeba za měsíc mírně šilhat...

A to jste provedli?

O tom nechci mluvit! To musíme autorizovat! Jenom vám chci vysvětlit ten přechod od konceptuálního umění k malbě. To, co nám tehdy blýskalo hlavou, byly extrémní věci. A najednou tu byla nová definice. Mohl za to Hans Haacke. On vás totiž osvítil. Dá vám dohromady souvislosti, které umělci předtím neznali. Řekne vám, co se stane s vaším dílem, kdo o tom rozhoduje, kdo sedí v grémiích muzea, jak vzniká estetika. Nic z toho není náhoda, ale věc kartelů bohatých lidí, kteří sedí v muzeích a rozhodují, co se tam bude vystavovat. Pokud si nastudujete jeho dílo, uvidíte, že on je v tomhle neúprosný. Ale jeho práce byla zcela zásadní pro spoustu umělců, dokázal oživit celou scénu.

Nakolik to, co jste dělali ve výtvarném umění, souviselo s tehdy probíhající punkovou revolucí?

Punk byl absolutně zásadní. Byl to konec populární hudby, která v polovině sedmdesátých let trpěla neuvěřitelným akademismem. Tehdejší skupiny skončily v kolaboraci s nějakými symfonickými

Jedna z nejnovějších Dokoupilových technik se jmenuje Gravity Sculptures.

orchestry. Dělal opery! To byl konec! Muzika najednou nestála proti měšťákům, všichni měli rodiny, všichni byli bohatí. Dlouhé vlasy nebyly mastné, ale nafénované a nakroucené, muzikanti chodili v oblecích. Takže punk byl absolutní osvobození. Hraješ na kytaru? Ne. Tak ji zítra seženeme? Ok. A kdy je koncert? Zítřka!

V ATELIÉRU

Než se stihnu nadechnout k další otázce, zavelí Jiří Georg Dokoupil: „Jdeme! Už toho máš dost, ne?“ Mohlo mě to napadnout, protože Christian posledních pár minut jen opakuje „tdtdtd a bla, bla, bla“, což naše povídání zajímavě podkresluje. Ještě vůbec netuším, jaké má tenhle hluchý, ale zábavný spolek plány. Ale zajímá mě toho ještě tolik, že diktafon se mi zatím rozhodně vypínat nechce. A tak zatímco Jiří platí a bere si bundu, dál se ho vyptávám, jak se stal ze studenta, který se nabourává do galerií, tím, kdo v nich vystavuje a ve svém posledním interview o něm hovoří i Andy Warhol. „To bylo vedlejší. Mě vůbec nezajímalo, jestli to někdo vidí, nebo ne. Ten spirit byl úplně jiný.“

Byla to jiná doba. Dneska by takový projekt okamžitě zakázali, tehdy to fungovalo a fungovalo to léta. Ty slunné kotouče tam byly nainstalované třeba pět let. A nešlo o to, zda o nich někdo ví, nebo ne,“ vypráví a už se ubíráme deštivou Prahou kamsi do noci. „Důležité je, že já jsem se nijak zásadně nezměnil. To, co jsem dělal tehdy, co symbolizoval punk, v sobě mám pořád. Malovat mýdlovými bublinami je pořád docela silný koncept. I Furniture for Fotos je směs různých konceptů a měl jsem radost, jak to dohromady fungovalo. Pořád je to extrémní statement. Být akademickým malířem, sedět v ateliéru a malovat olejovými barvami nějaké obrazy? To nezvládám. Co to je?“ rozohňuje se Jiří, než se zastavíme před nenápadnými garážovými vraty. „Řekl bych, že nuda,“ poznamenám a Dokoupil do rachotu zvedající se rolety odvětlí: „Asi jo.“

„Donaha! Všichni! Fén a jedem!“ Právě začíná další nečekané dějství té rychlé pozvánky na rozhovor. Nehledě na to, kolik už je hodin, se Dokoupil i jeho asistent převlékají do pracovního. To, co z venku vypadalo jako garáž, se uvnitř ukáže být prostorný ateliér, na jehož zemi schnou

dvě obří plátna s do modra laděným podkladem. „Jdeme dělat bubliny.“

„Pořád je to velký mystérium,“ mrkne Dokoupil pátravě na ty dvě základny pro jeho ikonickou techniku, díky níž proslul asi ze všeho nejvíce. Asi až v tuhle chvíli mi doopravdy dochází, že přestože obvykle nikoho do ateliéru nebere, se právě teď chystá na nich pracovat. A hned nato, že bubliny pro něj ani léta od jejich prvního uvedení rozhodně nejsou rutina. „Zkouším, pořád s nimi něco vymýšlím. Dneska chci vyzkoušet jednu určitou barvu, jestli funguje,“ vysvětluje, zatímco z vrchu krabíčky s neobvyklým tónem červené stírá pěnu. „Pěna znamená problém. Pěna nemá ráda bublinu.“

Během příprav se Dokoupil dál noří do vysvětlování různých aspektů svojí práce: co jsou to umělé diamanty, hledání nových substancí. Obloukem se přitom bezděčně vrací k tématům, o kterých jsme mluvili už před hodinou: „Ještě pořád nevím, co dělám. Celé je to pro mě záhada. A záleží na štěstí. Protože všechny velké inovace pro mě souvisí s nějakou chybou. Díky chybě jsem třeba udělal první zlatou

Druhá dimenze se rozhodla být třetí, ale nevyšlo to. Furniture for Fotos v DSC Gallery.

bublinu.“ Vojta zatím připravuje plac, nesmí chybět kýble s vodou, odkládací stolek a papíry, které si Dokoupil dává pod nohy, když kráčí po svém obraze. „Dneska budeme poslouchat moji hudbu,“ říká a v telefonu hledá Ravi Shankara. Zapojuje telefon do velkých beden. A když se místností rozezní podmanivý zvuk sitáru, Dokoupil si povzdechne: „Je to absolutní guru. Dva měsíce už neposlouchám nic jiného.“ Zvědavě přitom obchází plátno.

O půl hodiny později jsou na něm první bubliny, některé fascinující, některé ještě musí doladit. Dokoupil si z čela utírá pot a sem tam prohodí: „To dodělám v Berlíně. To půjde.“ Z očí mu svítí nadšení. Místnost prostupuje zvláštní směs očekávání, nervozity i klidu, o který se stará hudební kulisa. Takhle vypadá tvůrčí proces. Když se Dokoupilovi něco nepovede podle představ, zvolá: Give a chance to stupidity! Always! Bere do ruky zelený sprej a dotváří detaily. „Když se povede blbost, je to nádhera!“

„Tyhle obrazy kreslí gravitace. Jsou to gravity paintings,“ vysvětluje během jed-

né z krátkých pauz, které si mezi prací na obraze dává, a začíná vyprávět o svojí další výstavě, kterou má za pár týdnů od našeho zvláštního setkání uvést v Kodani. „To zase budou Gravity sculptures. Jsou to vlastně krápníkové sochy. Jenom jsem ten proces urychlil z milionů let na půl roku. Mám spoustu paralelních věcí, které si schovávám a ještě jsem je neukazoval,“ vypráví zaníceně o svém ateliéru v Berlíně. Jsme tedy najednou zase zpátky na začátku. U Newtona. U gravitace, která je podle všeho portálem do světa Jiřího Georg Dokoupila, světa, který bliká myšlenkami, nápady a inovacemi s intenzitou stroboskopu na ilegální techno party.

Tvůrčí síla gravitace přitom večer promluví ještě jednou.

Se slovy: „Ještě udělám poslední a jdeme,“ se Dokoupil vrací k obrazu, na kterém pracuje další půl hodinu. Až pak začne být alespoň trochu spokojený. Opře se o stěnu a zaposlouchá se do hudby. Pak se zadívá na sochu u vchodu do ateliéru a svého kolegy se ptá: „Ty Vojto, co to je? To je strašné!“

„Můj autoportrét,“ pokrčí Vojta rameny nad nedokončenou bílou sochou, o kterou celou dobu otíral nástroje od barvy.

„To se musí odlít z bronzu. A bude to jak z šedesátých let, kdy byli všichni topiči a museli trpět!“ nešetří ho Dokoupil.

„Víš co, já ti to rozbiju!“ nadchne se zase a bez dalších řečí sochu nakopne do zadku, takže žuchne přímo na hlavu, která jí upadne. „Vidíš, hned je to lepší, teď to má energii, jak tomu kouká ten podstavec ze zadku,“ řekne Dokoupil spokojeně, zatímco soše ještě čutá do hlavy a dupe po ramenou.

JENOM JSEM TEN PROCES URYCHLIL Z MILIONŮ LET NA PŮL ROKU

Vojta se stejně jako všichni v místnosti směje. A říká: „Vidíš, člověk se s tím dělá, přijde Jiří a za dvě minuty je to hotové!“ A je zřejmé, že tenhle intenzivní průlet tvůrčí galaxií může skončit jediným způsobem. Jde se na pivo. ♥

Jiří Georg Dokoupil se narodil v roce 1954 v Krnově. Tvoří po celém světě od Berlína přes Madrid po Rio De Janeiro a za své dílo je mezinárodně oceňovaný. Vytvořil více než stovku nových technik a stylů.

